

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermino Comiti. 195.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

omnes hoc habent, vt syncerè de rebus iudicent. Id quod vel ob mentis exiguitatē contingit, vel ob segnitiam, vel ob morum improbitatem, vel ob mortis vicinam opinionem, qua priùs eorum animi imbuti sunt. Nam alioqui iis, qui mente præditi sunt, ac rerum iudicium opinionibus quibusdam minimè priùs occupatum habēt, perspicua est veritas.

Eidem. 192.

Luxus, vir optime, non modò perambibilem, atque imperio & opibus anteposendam sanitatem propellit (hac enim absente nullius momenti illa sunt) sed etiam varios & incurabiles morbos gignit. Quare si tibi sanitas curæ est, frugalitas quoque curæ sit. Siquidem bonæ valetudinis matrem esse inedia, medici non immeritò esse definiunt. Ego verò quoniam mihi tecum, qui fatietati quoque ipsi per futuritatem & ingluuiem cōtumeliam infers, sermo est, hoc tibi nuncio, frugalitatem tibi sanitatis, hoc est rei comprimis charæ, & expetendæ matrem fore.

Lampetio Episcopo. 193.

Si fieri possit, vt Zosimus, & Maro, & Eustathius, qui in tot tamque grauibus flagitiis deprehensi sūnt, meliore mente recepta eò, vnde exciderunt, redeant, hoc quidem melius fuerit. Sin minus, eos, tanquam incurabilia membra, ad vitales partes grassantia, excinde.

Tauro Hyparcho. 194.

Vitium quidem, hoc est res infausta & dedecoris plena, dominatur, cū tyrannis rerum potitur. Virtus autem palmam obtinet, cū regnum res exornat & moderatur. Tyrannis enim ad suam, regnum autem ad subditorum vtilitatem omnia refert.

Hermينو Comiti. 195.

Quoniam magnificentia tua per literas

τῆς βύβλου, ἢ ἀπὸ τῆς ἀσθενείας, θανάτου γένοιτο. ἐπεὶ τοῖς γενουσιώτεροις, καὶ ἀσθενέσιον κεκτημένοις τῆς ἀσθενείας τὸ κριτικόν, σαφές ἐστὶ τὸ ἀληθές.

Τῷ αὐτῷ. ρθβ.

Ἡ περὶ τῆς, ὡς βέλτερον, ἢ μόνον ἐξοφρακίσει τὴν πολυήρατον, καὶ ἀρχῆς καὶ πλείους ἀσθενέστερον, ὑγείαν. ταύτης γὰρ ἀπούσης, οὐκ εἶνα ἔδεν, ἀλλὰ καὶ ποιήσια καὶ ἀνήκεστα κενεργεῖ νοσήματα. εἰ ποῖνι μάλιστά σοι ἔῃ ὑγείας, μελέτω καὶ τῆς αὐτάρκειας. τίω μὲν γὰρ ἔδεια μίτηρα ὑγείας εἶται, εἰκότως ἰατρῶν παῖδες οὐκ εἰσὶν. ἐγὼ δὲ ἐπειδὴ πρὸς σέ μοι ὁ λόγος, τὸν καὶ τὸν κόρον τῆς πλησμονῆς ὑβείζουσα, ἢ αὐτάρκειαι μίτηρα σοι γενήσεται, τῆς πολυποήτης ὑγείας εὐαγγέλιζομαι.

Λαμπετίῳ ἑπισκόπῳ. ρθγ.

Εἰ μὲν δὴ δὴ αὐτὸν σωφρονισθῆναι Ζώσιμον, καὶ Μάρωνα, καὶ Εὐστάθιον τῆς ἑπί τοσοῦτοις καὶ τηλικούτοις κακοῖς ἀλόγως ἐπανελθεῖν ὅθεν ἐξέπεσον, ἀμεινον. εἰ δὲ μὴ, ἔκκοπον, ὡς περὶ μέλη ἀνίατα πωδόντα βαδίζου ὅτι τὰ χεῖρα.

Ταύρῳ ὑπάρχῳ. ρθδ.

Κακία μὲν ἢ δυσάνυμος, καὶ δυσκλεῖς, κρατεῖ, ὅταν τυραννίς κατέχη. ἀρετὴ δὲ νικᾷ, ὅταν βασιλεία διακοσμή τὰ πράγματα. ἢ ἐν γὰρ τυραννίς πρὸς τὸ οἰκεῖον. ἢ δὲ βασιλεία πρὸς τὸ τῆς ἀρχαίων συμφέρον βλέπει.

Ερμίνῳ κόμητι. ρθε.

Ἐπειδὴ γέγραφέ σοι ἡ μεγαλόνοια βυλομένη

βυλομένη μαθεῖν δι' αὐτῶν τὰ βρέ-
 φη ἀαμώσθητα ὅλα βαπτίζονται, ἀ-
 ναγκῆσιν ὡπθῆναι ἵνα πιστεύωσιν, ἡμεῖς μὲν
 οὐ μικρολογούμετες φασιν, ὅτι τὸ ἄφθ-
 ῖτον παρὰ ἑασιν τῆς Ἀδάμ ἀφροσύνης
 τῆ φύσιν ῥύπον, ἀποπλύονται· ἐγὼ δὲ
 καὶ τὸ μὲν γίνεσθαι πιστεύω, ἔμει-
 μόνον· ἔδεν γὰρ ἂν τοσοῦτον ἴδιον, ἀλλὰ
 καὶ ἄλλα πολλά μακρῶς πρὸς ἡμετέ-
 ραν ὑπερβαίνοντα φύσιν δεδῶκε χα-
 ρίσματα. ἔ γὰρ ὅσον ἐξηγήσῃ ἡ φύσις
 εἰς τὴν τῆς ἀμαρτίας ἀνάρεσιν ἐλάσε-
 μένον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκδομηθῆναι δώροις.
 καὶ γὰρ ἔμεινον κολάσεως ἀπηλλαγῆναι,
 καὶ ποικίλων ἀπημφορίας ὅσα πάντα, ἀλλὰ
 καὶ ἀνεγεννήθη ἀνωθεν παλιγενεσίας
 θείας, καὶ λόγον ὑπερβαίνοντα, ὡς περ
 ἐκ μητρὸς πνός ὅτι ἡ θείας, καὶ ἀπε-
 λυτῶσθαι, καὶ ἡγάσθαι, καὶ εἰς ὑποθε-
 σίαν ἰσχυρῆν, καὶ ἐδικαιώσθαι, καὶ ἐγένε-
 το συγκληρονόμος τοῦ μονογενοῦς καὶ
 σῶσάμενος αὐτῶν ἀφ' ἧς μετοχῆς τῆς
 ἱερῶν μυστηρίων κατέστη, καὶ εἰς τὴν
 σάρκα αὐτῶν τελεῖ, καὶ ὡς περ τὸ σῶμα
 τῆ κεφαλῆ, ἔ πως αὐτῶν ἠνωται, ἀφ' ἧς
 ὁ θεῶς Πάυλος ὁ τῆς τῆς
 Χειρὸς νοσημάτων ταμίης ποτὲ μὲν
 ἔλεγε, καὶ αὐτὸν ἔδωκεν ὑπερ πάντων,
 κεφαλῆ τῆς ἐκκλησίας, τῆς τῆς ὑπερ
 τὰ ἄλλα πάντα χάρισματά, τὸ αὐ-
 τῆ ἐδαρῆσατο, τὸ πᾶν Χειρὸν κεφα-
 λῆ αὐτῆς εἶναι. ποτὲ δὲ πολλῶν μάλ-
 λον οἱ τὴν ὑπερβαίνοντα τῆς χάριτος, καὶ
 τῆς δωρεῆς, καὶ τῆς δικαιοσύνης λαμ-
 βάνοντες, ἐν ζωῆ βασιλεύουσιν, ὅσα
 εἶπε χάρις, ἀλλὰ ἀεισθεῖαν χάριτος,
 δεικνύς, ὅτι οὐ φάρμακον ἐλάσσειν
 ἀντίρροπον τῶν πνεύματος μόνον, ὡς
 οἰόνται μικρολόγοι πνές, καὶ τῆς θείας
 μεγαλοδωρεῆς ἀνάσθηται, ἀλλὰ καὶ
 εὐμορφίας καὶ πνεύ, καὶ δόξης καὶ ἀξιώ-
 ματα, πολλῶν τὴν ἡμετέραν ὑπερ-
 βαίνοντα ἀξίαν. μὴ ποίνω, ὡ φίλος,
 νόμιζε ἀμαρτιῶν μόνον ἀκαρεπικὸν εἶ-
 ναι τὸ βάπτισμα, ἀλλὰ καὶ ὑποθέσας
 καὶ θείας συγγενείας, καὶ ἄλλων μειῶν
 τῆς τῆς λεγθέντων, τῆς τῆς ὑπερ-

ex me quaesivit, quid sit causa, cur infan-
 tes, cum peccatis careant, baptizentur, ne-
 cessario tibi rescribendum esse putavi. Qui-
 dam igitur nimis tenuiter & ieiune aiunt,
 eos spurcitiem eam, quæ ob Adami trans-
 gressionem ad humanam naturam trans-
 fusa est, eluere. Ego verò hoc quidem etiã
 fieri persuasum habeo: at non solum (ne-
 que enim id tam magnũ esset) verum alia
 quoque multa, naturam nostram longè
 superantia, beneficia nobis concessa esse.
 Neque enim natura nostra id duntaxat
 accepit, quod ad peccatum de medio sub-
 mouendum ac delendum requirebat: ve-
 rum etiam diuinis beneficiis aucta & or-
 nata est. Neque enim solũ supplicio exem-
 pta est, atque improbitatẽ omnem exuit:
 sed etiam supernè regenita est (diuina, &
 omnem orationis vim ac facultatem ex-
 cedente regeneratione, tanquam ex ma-
 china quadam excogitata) & redempta,
 & sanctificata, & in adoptionis ius addu-
 cta, & iustificata: & Vnigeniti coheres ef-
 fecta est, ac per sacrorum mysteriõ per-
 ceptionem concorporea ipsi reddita: & in
 ipsius carnem censetur: & quemadmodũ
 corpus capiti, eodẽ modo ipsa ei copulata
 est. Quod quidẽ cum diuus Paulus, Christi
 sensuum velut promus condus, animadu-
 uertisset, nunc quidẽ his verbis utebatur.
 Et ipsum donauit. Oper omnia caput Ec-
 clesie, hoc est, præter alia omnia beneficia
 hoc eam munere affecit, vt Christus ipse
 caput sit: nunc autem ad hunc modum lo-
 quebatur, Multò magis abundantiam gra-
 tiae & donationis & iustitiæ accipientes in
 vita regnabunt. Non dixit, *gratiam*, sed,
abundantiam gratiæ: hinc videlicet ostendẽs,
 nos non pharmacum duntaxat, quod vul-
 neri par sit, accepisse (quemadmodum iei-
 iuni quidam homines, ac diuinam munifi-
 centiã minimè agnoscentes opinantur.)
 verum etiam pulchritudinem & honorẽ,
 & gloriam & dignitates, meritum nostrũ
 multis partibus excedentes. Quæ cum ita
 sint, ð amice, ne hoc existimes, Baptismum
 peccata tantummodò delere: verum & a-
 doptionem, & diuinam cognationem, ac

sexcenta alia, tam quæ commemoravi, quàm quæ prætermisi, bona procreare. Si quidem ille omnium rex captivam naturam non modò redemit: verum etiam ad summam honoris gradum euexit.

Esaiæ. 196.

Ex incomparabili Dei lenitate ac patientia socordiam materiam arripere minimè oportet: ne alioqui maiora, quàm quibus ignosci debeat, peccata utroque nomine perpetrare deprehendamus, hoc est, dum & stultè desidia & inertia laboramus, & diuinam benignitatem stultiùs contemnimus.

Theognosto Presbytero. 197.

Quòd quidem, nisi exitiosus ac sacrilegus Eusebius clarissimi viri Timothei ad virtutem impetus excidisset, eum toto orbe cognitum ac celebrem redditurus erat, prudentiam tuam minimè ignorare arbitrator. Quòd autem ne sic quidem citra gloriam è vita migrauerit, verum ob præclarissimas virtutes ab omnibus prædicetur, hoc à nobis discite. Quòd si quid etiam admiratione dignum dicere opus est, haud tantam fortasse gloriam nominisque celebritatem obtinent, qui ad virtutem incitantur, ac coronam adipiscuntur, quantum ij, qui, cum prohibeantur, ac ne quidem quid sit virtus cogitare, nedum exequi permittantur, synceros tamen ipsius amatores se præbent. Nuda enim & aperta est, hæc mentis eorum exploratio est.

Hieraci Presbytero. 198.

Singularem quandam animi summissiōnem tuam ex literæ, quas ad me dedisti, arguunt. Quòd si inficias ieris, dictum illud, quod, aliquid ex me scire cupiens, adiunxisti, te proderet. Sic enim locutus es, Me quoque omnium hominum postremum, ac velut abortiuum doce, quidnam sit, cur Dens per Esaiam facturum se dixerit, ut ea peccantium scelera, quæ ad coccini similitudinem accederet, lanæ instar,

λειφθέντων αγαθών ποιητικόν. ὁ γὰρ τὸ πάντων βασιλεὺς, ἔ μόνον ἐλυφώσατο τὴν αἰχμαλωτευθεῖσαν φύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀκατάτακτον ἀνέγαγεν.

Ἡσαΐα, ρθϛ.

Οὐ γὰρ τὴν ἀνυπέβλητον τῆ θεῶ μακροθυμίαν, ὑποθεσὶν βαθυμίαις ποιῆσθαι, ἵνα μὴ μείζονα συζητήσῃς καὶ ἀμφοῖν ἀμαρτανόντες ἀλώμενη. τῶ τε ὀρθολόγως ἐραθυμικέαι, τῶ τε ὀρθολογώτερον τῆς λεηστότητος καταπεφοικηέαι.

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ. ρθϛ.

Ὅτι μὲν εἰ μὴ τὰς παρὰ τὸ ἀγαθὸν ὁρμὰς τῆ αἰδίου Τιμοθέου ὀλιπήλειος Εὐσεβίου ἐξέκοπτεν οἰκουμένην ἀν καὶ ἀγαθῶν ἀνθρώπων ἐποίησεν, οἶμαι μὴ ἀμφισβῆλαι τὴν σὺν σὺν ἐσιν, ὅτι δὲ ἐδὲ ἕτως ἀκλεῖς τὸν βίον κατέπεφεν, ἀλλ' ὑπὸ πάντων ἵπτι τοῖς καλλίστοις ἀδύδωρος, τῶτο παρ' ἡμῶν μάνθανε. εἰ δὲ γὰρ ἢ καὶ θαυμάζον εἶπεν, τὰ γὰρ ἕχ ἕτως εἰσὶν εὐδύκιμοι, οἱ παρὰ ἀρετῶν ἀλειφόμενοι, καὶ τεφανῆται γενόμενοι, ὡς οἱ καλυόμενοι μὲν, καὶ μὴ δὲ τί ἔστιν ἀρετῆ ἐνοῆσαι συγχωρέμενοι, μή τι γὰρ ὀρθολογικῶς εἰσὶν ἀρετῆς ἀναφανόμενοι. γυνὴ γὰρ ἔστιν αὐτῆ τῆς ἀγαθοῦς αὐτῆς ἢ βάσιος.

Ἱερακί πρεσβυτέρῳ. ρθιϛ.

Ταπεινωφροσύνῃ ὑποβάλλουσαι κατηγορεῖ σου τὸ γραφέν σοι παρὰ ἐμὲ γράμμα. εἰ δὲ ἀρήσαο, ἐλέγξει σε καὶ αὐτὴ ἢ ῥῆσις, ὡ μαθεῖν τι παρ' ἐμῶ βυληθείς, σὺ ἐπέλεξαι. ἔφησ γὰρ ὅτι ἔχατην πάντων ὄντα, καὶ ὡσπερ ἐκβῆμα, δίδαξον καὶ ἐμὲ, τί δὴ ποτε ὁ θεὸς ἀπὸ Ησαΐα, τὰ μὲν ὡς κόκκινον ἀμαρτημάτα τῶ μετανοοῦμένων ὡς ἔλεον λευκῆν ἐφῆ. τὰ δὲ ὡς φοινικῶν ὡς χόρια.